ПЕРЧЕНЯ

3(9) 1995

Весела газета для дітей

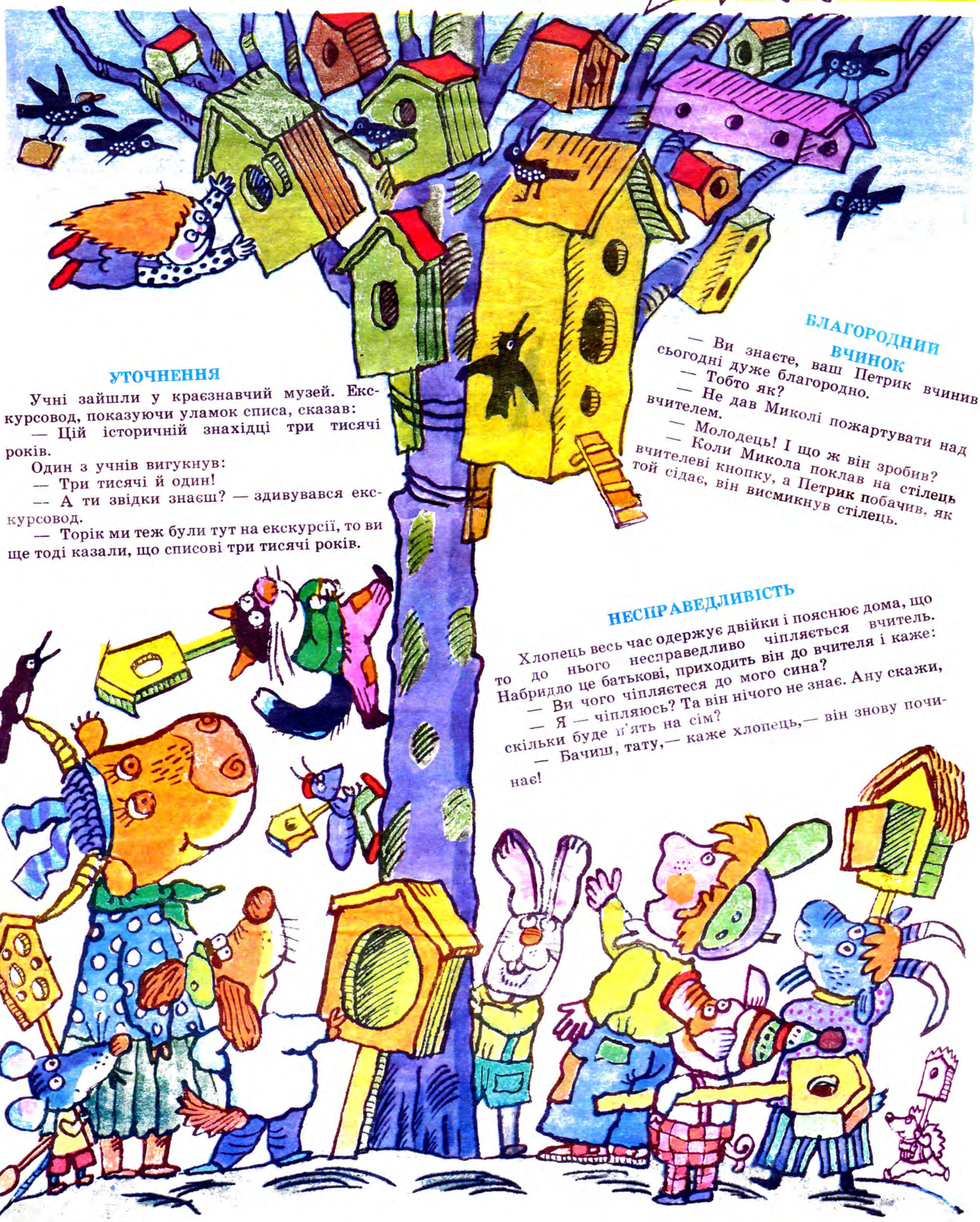

УТОЧНЕННЯ

Учні зайшли у краєзнавчий музей. Екскурсовод, показуючи уламок списа, сказав:

— Цій історичній знахідці три тисячі років.

Один з учнів вигукнув:

— Три тисячі й один!

— А ти звідки знаєш? — здивувався екскурсовод.

— Торік ми теж були тут на екскурсії, то ви ще тоді казали, що списові три тисячі років.

БЛАГОРОДНИЙ ВЧИНОК

— Ви знаєте, ваш Петрик вчинив сьогодні дуже благородно.

— Тобто як?

— Не дав Миколі пожартувати над вчителем.

— Молодець! І що ж він зробив?

— Коли Микола поклав на стілець вчителеві кнопку, а Петрик побачив, як той сідає, він висмикнув стілець.

НЕСПРАВЕДЛИВІСТЬ

Хлопець весь час одержує двійки і пояснює дома, що то до нього несправедливо чіпляється вчитель. Набридло це батькові, приходить він до вчителя і каже:

— Ви чого чіпляєтеся до мого сина?

— Я — чіпляюсь? Та він нічого не знає. Ану скажи, скільки буде п'ять на сім?

— Бачиш, тату,— каже хлопець,— він знову починає!

Ох, цей Петрик!

— Петрику, у тебе мокрий чуб. Ти знову без дозволу купався?

— Я впав, мамо.

— Не мели дурниць — одяг на тобі сухий.

— Я знав, мамо, ти розсердишся, якщо я його намочу. І перед тим, як падати, роздягся.

***

Мама поралася на кухні, коли вбігає Петрик і каже:

— Я щойно побився об заклад із Миколою. Я поспорив на свій картуз, що ти даси мені дві цукерки.

— Ти вже сьогодні їв цукерки,— каже мати.

— Але ж ти не хочеш, щоб я програв свого картуза? — питає Петрик.

***

Петрик каже матері:

— Я ненароком перекинув драбину.

— Негайно скажи про це татові.

— Тато вже знає. Коли драбина падала, він устиг зачепитися за люстру.

***

— Петрику, куди поділася канарка?

— Дивно, вона була у клітці, коли я чистив її пилососом.

***

Вчителька запитує Петрика:

— Якщо ви маєте на ставку семеро качок, і троє пірнуть, скільки залишиться на поверхні?

— У нас немає качок.

— Гаразд. Що ж у вас є?

— Гуси.

— Тоді це саме запитання з гусями.

— Але,— відказує Петрик,— гуси ніколи не пірнають під воду.

***

— Скажи, чи міг би ти обійти пішки навколо Землі?

— Ні,— відповідає Петрик.

— А чому?

— Учора я грав у футбол і вивихнув собі ногу.

***

Вчитель. — Петрику, ти стоїш обличчям на північ, ліворуч від тебе захід, а праворуч — схід. Що в тебе ззаду?

Петрик. — Латка на штанях. Я вчора сказав мамі, що всі її одразу ж помітять.

***

— Петрику, ти хотів би потрапити до раю?

— Так, але мама сказала, щоб я після уроків одразу ж ішов додому.

Зібрав А. КУЩ.

Нам пишуть

Дорога редакція! Мені дуже подобається «Перченя», але я б хотів, щоб ви більше давали веселих карикатур і надрукували комікс про космічні пригоди.

Сашко СИДОРЧУК.

м. Одеса.

Останнім часом на сторінках «Перченяти» друкується мало казок, а я веселі казки люблю.

Оксана СИВОЛАП.

Полтавська область.

Мені все подобається у вашій газеті. Тільки треба, щоб ви більше ігор друкували, головоломок, ребусів і загадок.

Світлана ГАРЧЕНКО.

м. Фастів.

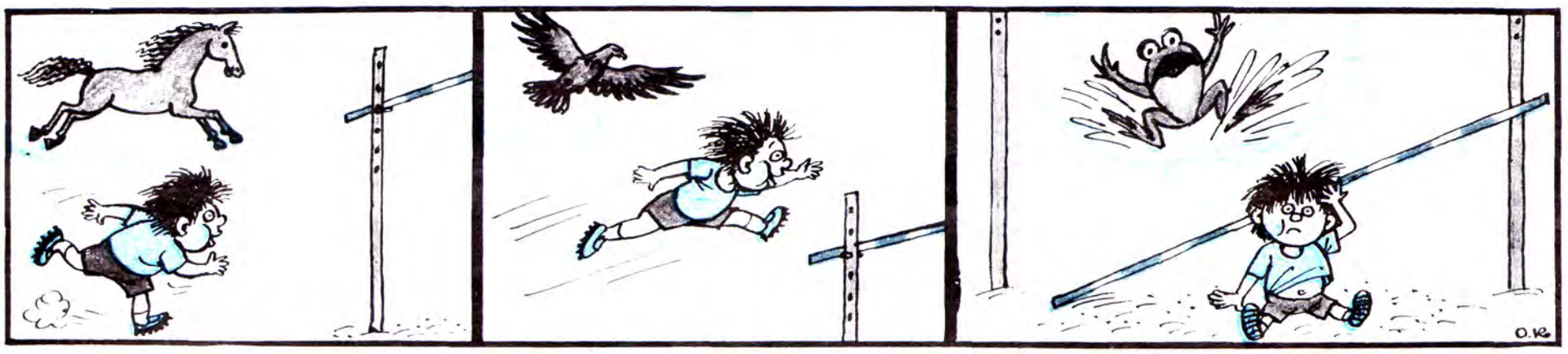

Юрій ЯЧЕЙКІН

Планета пригод

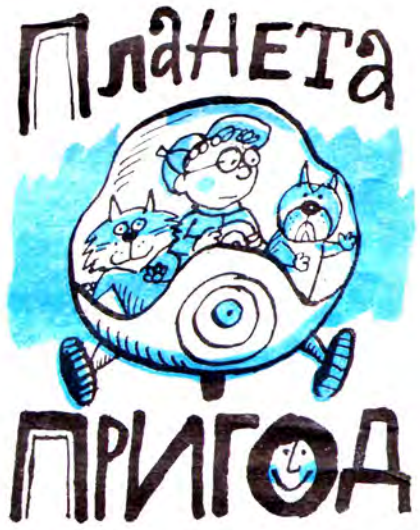

(Продовження, початок у №№ 1, 2).

Розділ 8. ТАЄМНИЧА КАРТА

Трійко розвідників нечутно скрадалися крізь ліс. Вони не могли заблукати, бо весь час орієнтувалися на вогник багаття. Нарешті дісталися до галявини, де палахкотіло багаття, і зачаїлися у кущах.

Розбійники вже поснули. У бандюги з чорною пов'язкою на оці під головою покоїлася сумка, з якої визирала рурочка старовинного пергаменту. Певно, це був ватаг зграї, бо всі інші під головою ніяких сумок не мали.

— Мурко! — прошепотів Тимко. — Ну-мо, принеси мені оту пергаментну рурочку.

Мурко нечутно зник у темряві. За хвилину біля багаття майнула невиразна тінь, і звиток пергаменту безслідно зник із шкіряної сумки ватага.

— Молодця! — похвалив хлопець Мурка, коли той повернувся. Він розгорнув пергамент. Це була якась старовинна карта. Але в темряві годі було її як слід роздивитися. Гавко присунувся ближче і з насолодою принюхався до карти.

— Що, пахне таємницею? — збагнув цей делікатний собачий натяк Тимко. — Я так і знав!

Розділ 9. ДЕ ОСТРІВ СКАРБІВ!

— Ех! — зітхнув Тимко. — Якби бандюги розмовляли, ми багато б про що дізналися. А так вони тільки хропуть. Ану, Гавко, зроби їм веселу побудку!

— Гаррр! — ревно відповів Гавко.

Ох, і зробив він бучу! Ну й наполохав бандюг! Деякі з них, немов мавпи, повистрибували на дерева, а деякі наосліп вимахували алебардами, ледь не калічачи один одного. А Гавко зробив своє діло і вже біля Тимка хекає, висолопивши язика.

— Стійте! — заволав Одноокий Ватаг. — Ану, вгамуйтеся!

Розбишаки принишкли.

— Хтось вкрав у нас карту Острова Скарбів! — не вгавав Одноокий. — Чуєте?

«Чуємо»,— подумки відповів Тимко.

— Поцупили карту, за яку інопланетяни залюбки дали б нам сто тисяч тугеньких гаманців! Але ми самі не дурні, самі хотіли спочатку отой скарб помацати! А карта зникла! На кого впаде наша підозра, га?

— На того хлопця з коляскою! — загорлали розбійники. — У нього приручені звірі! У нього не відома нам зброя! Це він зупинився у пасічника! Більше немає ніяких зайд в усій окрузі!

— Що ж,— зловісно мовив Одноокий Ватаг,— вранці схопимо його і засмажимо п'яти!

Тимко збагнув, що вже нічого нового не почує і нечутно позадкував.

«От ще один острів,— думав він. — І де мені оті острови шукати? І ще інопланетянин Гумпо кудись зник... Прямо біда!»

Розділ 10. З ХАЛЕПИ У ХАЛЕПУ

— Будемо прориватися з боєм,— сказав вранці Тимко друзям і всівся за кермо рятувальної капсули. Та ледь вони виїхали на шлях, як з лісу ринула розбишацька кіннота.

— Ага, потрапили у наші лабети! Тепер вам не втекти!

Тимко лише самовпевнено посміхнувся, виймаючи свою секретну зброю. Та що це? Розбійники за ніч сплели собі очеретяні щити! Тепер вони невразливі для єдиної зброї Тимка! От халепа! Весь час озираючись, він не помітив, що дорога робить крутий поворот. Капсулу занесло і вона зірвалася в глибочезну прірву.

ШУБОВСТЬ! — впала вона в бурхливу річку. Течія підхопила її і стрімко понесла вздовж крутих берегів. А на березі гасали верхокінні розбійники і глумливо реготали, наперед святкуючи свою несумнівну звитягу. Та ось попереду поширшав обрій і відкрився величний морський обрій. Капсулу винесло на піщаний пляж. Тимко роздивився довкола. Позаду море, попереду розбійники. Ховаючись за щитами, вони неухильно наближалися до мандрівників.

Що робити? Як врятуватися? А тікати — нікуди!

(Далі буде).

МЕТИКОВАНІ ЗАГАДКИ Й НЕСПОДІВАНІ ВІДГАДКИ

(Щоб читачі не лише усміхалися, а й розуму набиралися)

У дідуся Ладима та його онука Андрійка така гра — «Скажи мені — правда чи ні?» Виграш — цукерка. Купує, звичайно, дідусь. Але, якщо Андрійко програє, дідусь з'їдає цукерку сам — щоб онук знав, що таке принциповість і гартував силу волі й витримку. Виховний момент.

Отож...

— Скажи мені — правда чи ні? — хитро примружується дідусь Ладим. — Ягода завбільшки з автомобіль? Правда?

Андрійко сміється:

— Авжеж брехня! Навіть казкарі до такого не додумались. Давайте сюди цукерку!

— Не кажи «гоп!», поки не перескочив. Читаю: «Найбільша у світі ягода — гарбуз. На міжнародній виставці у 1986 році демонструвався велетенський гарбуз вагою 314 кг. Діаметр його був 194 см». Недарма у казці «Попелюшка» добра фея, пам'ятаєш, робила карету саме з гарбуза.

— А хіба гарбуз — ягода? — здивовано звів брови Андрійко.

— Авжеж. Хоча його так і не звикли називати,— мовив дідусь, жуючи цукерку.

* * *

Андрійко їв банан, коли до нього підійшов дідусь Ладим:

— Здоров, травоїдний!

— Чого це ви обзиваєтесь? Чого це я травоїдний? — закопилив губу Андрійко.

— А хто ж ти такий? Усіх, хто їсть траву, називають травоїдними. Ви це по зоології мусили проходити. Корови, барани, овечки... Ну і ти у цю мить. Мме-е-е!

— Але ж я їм банан, а не траву.

— А що таке банан? Трава. Правда, велетенська, але трава. Не дерево і не кущ. Мюса та трава ще називається.

— Тю! — тільки й сказав Андрійко.

* * *

— До речі, ще про твій банан... Вчені твердять, що вживання бананів не лише корисне для здоров'я, але й поліпшує настрій. В Африці живе птах — бананоїд. Чи можна вважати його найвеселішим, найгумористичнішим птахом на світі?

— А банани таки насправді поліпшують настрій?

— Безперечно! Завдяки серотоніну, речовині, яка є у них.

— Ну, тоді, мабуть, правда.

— Ех-хе-хе! — зітхнув дідусь. — Була б правда, якби ж ті бананоїди та їли банани. А то ж вони бананів зовсім не їдять. Їх назвали так помилково.

— Ну й птиця ви, діду! Дід-цукеркоїд! І я вас так назвав зовсім не помилково,— скривився Андрійко, дивлячись, як усміхнений дідусь дожовує другу цукерку.

* * *

Та враз в очах Андрійка застрибали лукаві бісики:

— А тепер ви, діду, відгадайте. У вазі на столі було шістнадцять мандаринок. До третьокласника Васі завітало троє друзів. По скільки мандаринок з'їв кожен друг?

— Гадаю — по чотири. Бо ж Вася й себе, мабуть, не забув.

— Не з'їли друзі жодної мандаринки! Бо, коли вони подзвонили, Вася сховав вазу у буфет.

— Скупердяй твій Вася!

— Тут я з вами цілком згоден. Але все одно давайте сюди цукерку! Ви програли!

В. НЕСТАЙКО.

Хочу листуватися

Мені 13 років. Люблю читати, малювати, слухати музику, дописую в шкільну стінгазету. Хочу знайти друзів по листуванню. Відповім хлопцям та дівчатам приблизно мого віку, які б любили, як і я, гумор. Моя адреса: 254212, Київ, вулиця Зої Гайдай, 2-А, кв. 56. Созоненко Олені.

* * *

Дуже люблю гумор. Колекціоную анекдоти, почав збирати смішні малюнки. Захоплююсь футболом та волейболом. Мені чотирнадцять років і в мене мало друзів. Хотів би листуватися з хлопцями та дівчатами приблизно мого віку. Моя адреса: 265235, Рівненська область, Гащанський район, с. Симонів, вул. Новоселиця, 28. Супрунцю Сергію.

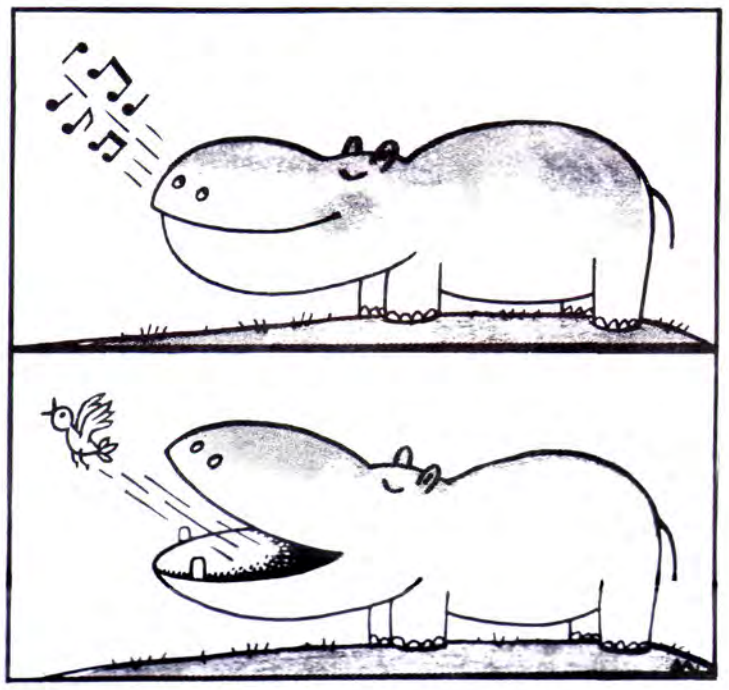

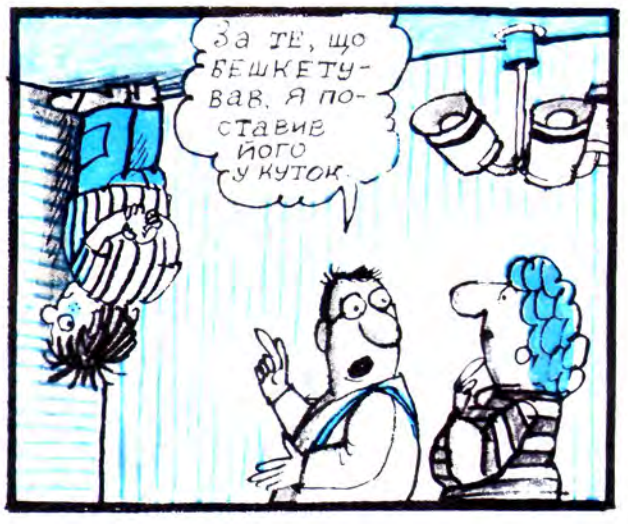

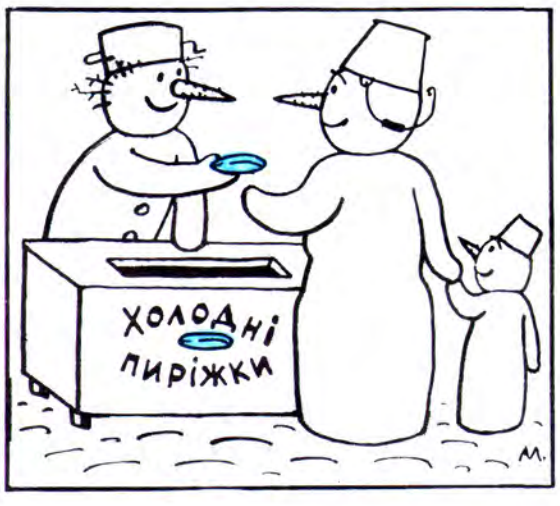

ЯК МИ САЛАТ ГОТУВАЛИ

Якось вирішив наш клас відзначити у школі свято, і наші дівчата взялися приготувати щось смачненьке. Ми вп'ятьох мали зробити салат з буряків. Це дуже смачна страва — до варених тертих буряків додається трохи горіхів, чорносливу і майонезу або сметани. Виходить смакота — язик проковтнеш!

Мої батьки погодились виділити продукти для цієї страви, дівчата зібралися у мене і ми почали готувати. Все зробили, як належить за рецептом. І почали пробувати. Першою — Оксана.

— Мені здається, горіхів малувато,— сказала вона.

— А я скажу, що їх, навпаки, забагато, а ось чорносливу могло бути більше,— мовила Іра.

— Це вам так здається тому, що сметани пожаліли,— жуючи, проговорила Олена.

— Треба було вдвічі більше буряків зварити,— висловилась Зоя.

— Та просто треба краще розмішати,— заявила Юля, втретє знімаючи пробу.

Розмішали салат і знову почали пробувати. Сперечались і пробували, пробували і знову сперечалися. Коли ж нарешті дійшли згоди, виявилось, що нема чого нести. Салат весь з'їли.

Галина ІЛЬНИЦЬКА,
восьмикласниця.

Відповіді на розваги, що надруковані у цьому номері на стор. 7.

Кросворд «МУЛЬТІ-ПУЛЬТІ»
ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Вовк. 5. Бармалей. 8. Сова. 9. Яга. 11. Заєць. 12. Хатинка.
ПО ВЕРТИКАЛІ: 2. Колобок. 3. Іа. 4. Ойболить. 6. Мюнхаузен. 7. Свиня. 10. Гена.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС

ЧОРНЕ СУКНО ЛІЗЕ У ВІКНО. (НІЧ).

ВЕСЕЛА ПЕРЕСТАВЛЯНКА

ХТО ВІДВАЖНИЙ, ТОЙ ЗДОБУВАЄ, А ХТО БОЯГУЗ, ТОЙ ПРОПАДАЄ.

Просто фантастика

Де бабуся?

Якось ішли ми вулицею з подругою Олею і якась бабуся попросила перевести її через дорогу.

— Хто з вас це зробить, тому дуже пощастить у коханні,— сказала вона.

— Давай я це зроблю,— сказала Оля.

— Ні, ти зачекай, а я її переведу,— мовила я.

— А чого — ти? — заперечила Оля. — Я ж перша запропонувала.

— Яка різниця, хто перший, я ближче до неї стою, от і переведу,— сказала я.

— Це з якого боку дивитися. Якщо з цього — то я ближче,— наполягала Оля.

— Не кажи дурниць, сказала, що я переведу, от і переведу...

— Ні, я це зроблю....

— Ні, я...

Вчепившись одна в одну, ми продовжували сперечатися, аж поки Оля не спитала:

— А де бабуся?

Бабусі ніде не було видно. Поки ми сперечалися, вона, певно, сама перейшла через дорогу і зайшла в свій будинок.

— Треба було разом і переводити! — сказала Оля.

— Отож-то,— погодилась я.

Тетяна ГРОМАДЬКО,
м. Луцьк.

Верхи на коровi

Швидше за все і ви в це не повірите. Бо кому не розповідаю, всі починають реготати. Хоча, повірте, не брешу. Річ у тому, що наша корова Маня вміє літати. Я теж би в це ніколи не повірив, якби не побачив на власні очі, як вона підходить до паркана і раптом, відірвавшись від землі, перелітає через нього. Летить за село, а через годину повертається, наче нічого не трапилось.

Я недавно зробив експеримент: сів на Маню верхи і почав її умовляти, аби вона мене підняла в повітря. Раз навіть трохи ми злетіли — і досі бік болить, бо впасти довелося.

Та я настирний. Якщо поклав собі щось — обов'язково доб'юся! Уявляєте, які перспективи відкриваються перед людством. Тоді й автобусів буде не треба: сів на корову і вперед!

Перше, що я зроблю,— злітаю на корові до дядька в Черкаси. От здивується!

Григір ОСТОПЕЦЬ,
п'ятикласник.

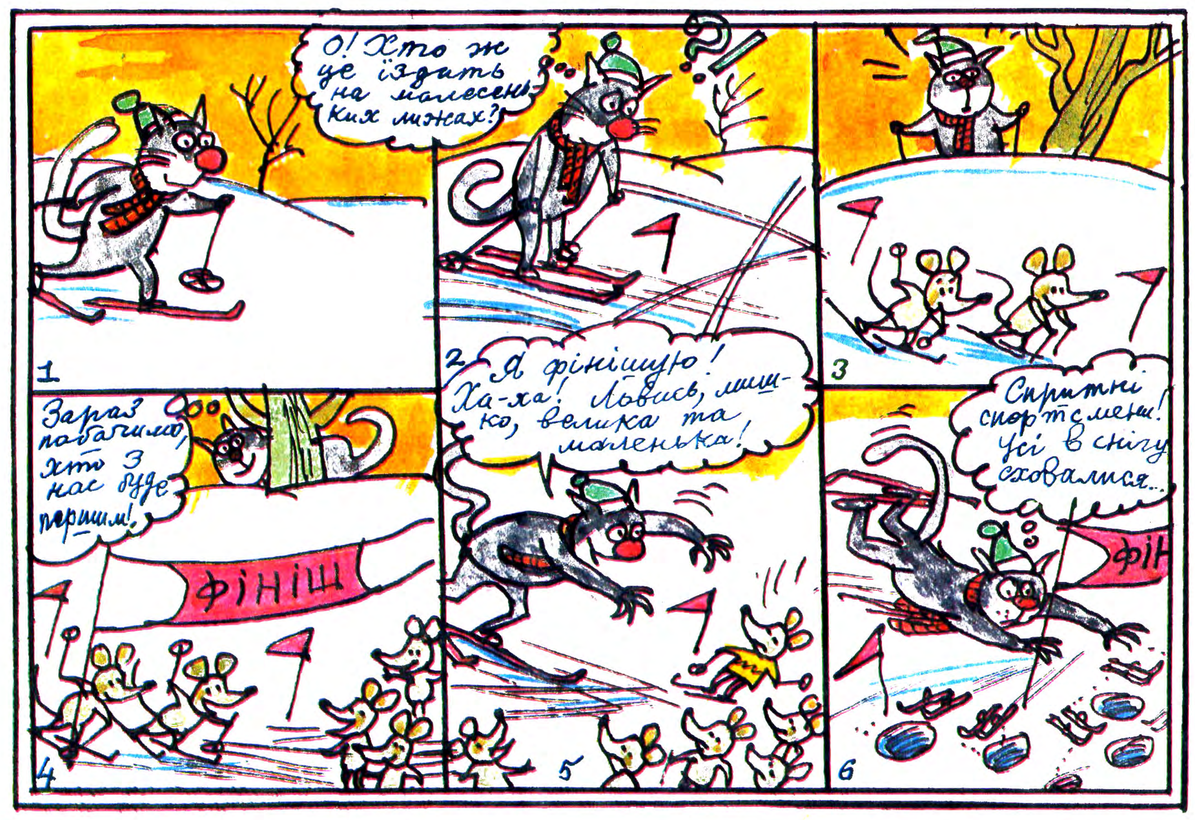

Мій друг-інопланетянин

Повість

(Продовження. Початок у №№ 11, 12)

Кілька разів Микола ущипнув себе за руку, аби переконатися, що все це не сон. Це ж треба, до нього прилетів інопланетянин на ім'я Ай! І цей десятисантиметровий хлопчик легко стрибає з підлоги на стіл, зі столу на шафу, наче літає у повітрі!

— А до стелі ти б міг дострибнути? — спитав Микола.

— Та навіщо? Але якщо треба, я можу стрибати у висоту на чотири метри, а в довжину — на вісім-дев'ять,— пояснив Ай.

— У нас ти б міг стати чемпіоном світу із стрибків.

— На нашій планеті — це найпопулярніше змагання,— сказав Ай. — Є у нас такі, що й на двадцять метрів можуть стрибнути.

Він стрибнув на стіл і всівся на підручник з фізики.

— Так що ти там казав про математику? Які у тебе проблеми?

— Задача клята! Ніяк розв'язати її не можу!

— Ану показуй. І дай мені твій підручник, я його трохи погортаю.

Ай так смішно гортав підручник з математики, що Микола розреготався. Перевертаючи сторінки, він весь час підстрибував. І за кілька секунд встигав прочитати сторінку. Нарешті ознайомлення з підручником було закінчено.

— Показуй свою задачу! — Ай знову всівся на підручник з фізики.

— Ось,— показав Микола,— заплутано так, що я нічого второпати не можу.

— Та-а-а-к... Зрозуміло... За тією математичною системою, що викладена в твоєму підручнику, ця задача розв'язується таким чином...

Ай диктував Миколі, а той ледве встигав записувати.

— Мікольцю, ось те, що ти просив.

Мати увійшла в кімнату і поставила на стіл пляшечку з машинним маслом.

— Це все, що у мене є,— сказала вона. — Якщо зможеш, не все використовуй, бо не буде мені чим змащувати швейну машинку.

— Добре, мамо,— швидко промовив Микола і з жахом побачив, як з-за книги виглядають маленькі ніжки Айя, що встиг сховатися за підручник.

Та мати нічого не помітила. Вже з коридору спитала:

— Їсти будеш?

— Я не голодний,— відповів Микола. — І треба ще уроки доробити.

— Гаразд, закінчуй, а потім повечеряєм. А я піду до сусідки,— сказала мати.

Не встигли зачинитися двері, як Ай вскочив і підбіг до пляшечки з маслом.

— Швидше відкорковуй!

Микола налив трохи масла в пробку, і Ай жадібно його випив. Попросив іще.

— У мене все в середині пересохло!

Потім він розповів Миколі, чому це масло так потрібно його організму. Виявилось, що мешканці його планети живляться в основному електрикою і час від часу змащують себе маслом. Машинне масло — це, звичайно, не те, що йому треба, але, оскільки кращого немає, доводиться задовольнятися хоч таким.

— А як же бути з електрикою? — запитав Микола.

— З цим ніяких проблем. Електричні розетки є скрізь. А от саме такого масла ніде я не міг знайти. Добре, що у мами твоєї знайшлося. Правда, тобі довелося їй набрехати про лабораторну з фізики...

— А я не набрехав. У нас таки справді завтра буде лабораторна.

— Візьмеш мене з собою?

— А чому б і ні,— зрадів Микола.

(Далі буде).

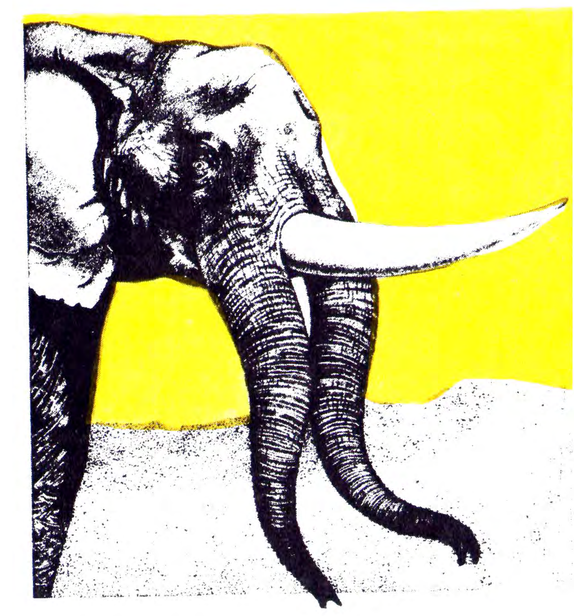

Форель

Набирав я воду з криниці, а день був сонячний. І раптом мені здалося — щось у криниці підозріло захлюпало. Таке враження, наче риба хвостом об воду кілька разів ударила.

Узяв я вудку, закинув у криницю і уявіть — витягаю форель! Приніс її додому, бабуся зраділа. Приготувала з цієї рибини смачну вечерю. Мама і тато досі не вірять, що я зловив рибу в криниці. Кажуть, такого бути не може.

Нічого, я їм доведу, що може. Обов'язково зловлю ще.

Максим КОСТЮК,
Запорізька область.

Телепатія

Я оце теж повірив у телепатію. Якось мені захотілось зустрітися з другом Юрком. З дому мене мати не випускала, бо я трохи застудився. І тоді сів я біля вікна, дуже зосередився і почав подумки посилати Юркові сигнали:

— Прийди до мене! Прийди до мене!

Отак робив це з півгодини. Коли бачу — іде Юрко.

Потім він мені розповів, що наче голос мій почув. Відчув, що я його кличу до себе. Тепер я дуже багато тренуюся, дещо у мене виходить. Недавно я цілий урок подумки повторював нашому фізику Федьку Орестовичу, щоб він мене не викликав. І точно — не викликав.

А от зараз відправив я вам листа і весь час повторюю: «Надрукуйте! Надрукуйте! Надрукуйте!»

Вадим ОНИЩЕНКО,
м. Фастів.

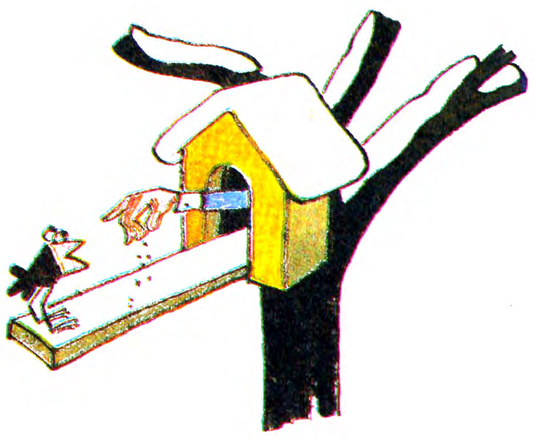

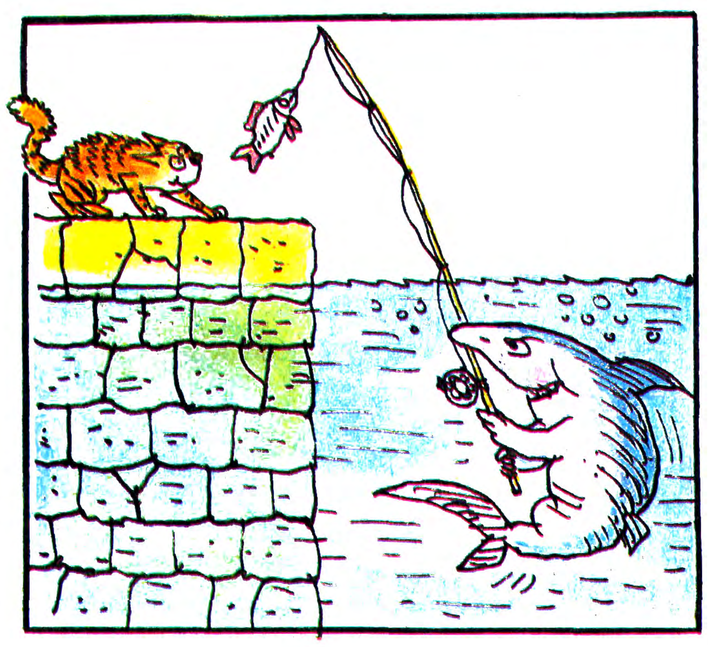

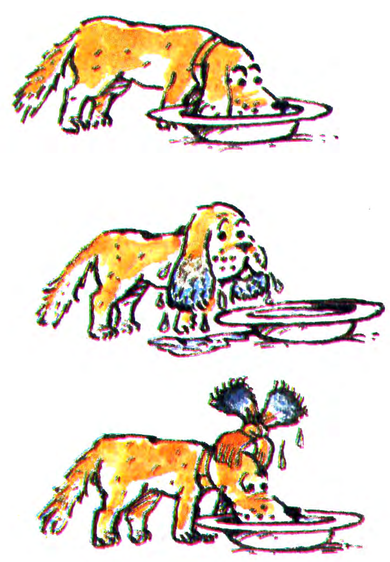

Дощ з цукерок

Моя розповідь вам може здатися фантастикою. Але, повірте, все було насправді. Йшли ми з Віктором вулицею і несподівано з неба впала цукерка. Підняв її Віктор, розгорнув обгортку — маленька шоколадка. Обдивляємося навколо — нікого немає. Раптом мені по голові щось — хрясь! Дивлюсь — ще одна цукерка. Розгортаю — мармелад з горіхами.

І раптом — злива з цукерок. Падають, падають, падають. Ми з Віктором хапаємо їх — і по кишенях.

— Це ж треба,— бідкається він,— рюкзак не взяв, а то повний нахати можна було б!

Тут ще якісь люди нагодилися, кинулися цукерки збирати.

Ми побігли в школу, саме урок математики мав початися за кілька хвилин. Розповіли про дощ з цукерок, з кишень витягаємо, показуємо.

Усі однокласники побігли!

А потім почалося найнеприємніше. Урок математики було зірвано. Ніяких цукерок хлопці й дівчата не знайшли. Мабуть, перехожі позбирали. А нас брехунами й досі обзивають. Несправедливо це.

Степан ГУЦАЛЕНКО,
шестикласник.

* * *

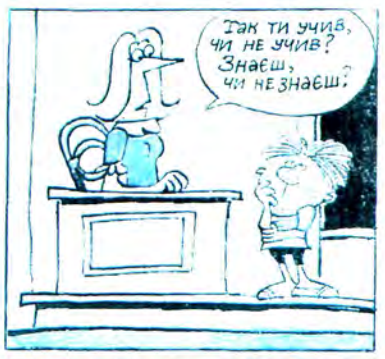

* * *

— Це правда, що Петро забив учора два м'ячі?
— Правда.
— Ну, молодець! Одразу видно — наш вихованець!
— Але ж — у власні ворота.
— От мазило! І батько його так само грав.

Надіслав Юрко ПЕТЛЯ,
Черкаська область.

* * *

Гриць прибігає в сльозах до мами.
— Що трапилось? — питає мама.
— Татко ударив себе молотком по пальцях!
— І чому ж ти плачеш?
— А я розсміявся...

Надіслала Олена КОВАЛЕНКО,
Сумська область.

У дискотеці повно народу. Танцюючі пари ледь рухаються. Коли музика скінчилася, один хлопець каже дівчині:
— Дякую за танець.
— За танець? — дивується дівчина. — Але я не танцювала, а прошталася до виходу.

Надіслав Яків САЄНКО,
Київська область.

— Мені наснилося, що в нас украли автомобіль,— каже Микола.
— Але ж у нас немає автомобіля,— каже батько.
— Усе одно шкода.

Надіслав Олесь ГРАБОУС,
м. Луганськ.

— Ну, поїзди стали такими повільними! — обурюється дід. — Колись, було, не оглянешся, як до Києва доїдеш, а зараз тягнемось, тягнемось, і неначе на місці!
— Так ми їдемо в останньому вагоні,— пояснює Петрик.

Надіслала Світлана ПАПУЄНКО,
Чернігівська область.

* * *

Заходить контролер до трамваю і питає:
— Зайці є?
— А може, візьмете кроля? — запитує бабуся.

Надіслала Жанна СУХАЧ,
м. Львів.

* * *

Приходить покупець у магазин і просить продати чорнила для третього класу.
— Нема у нас таких чорнил,— каже продавець.
— Ну, я дуже прошу,— благає покупець.
Продавець пише на пляшечці: «Для третього класу». Протягує покупцеві. Той дуже дякує.
Поруч стоїть інший покупець, спостерігає цю сцену. І каже:
— І багато у вас таких дивних покупців?
— Не дуже,— посміхається продавець. — А вам що треба?
— А мені глобус Полтавської області.

Повідомив Тиміш ЗОЗУЛЯ,
Тернопільська область.

* * *

Зустрічаються Кощій і Баба-Яга.
— Куди ідеш, бабо?
— На північ, Кощію, на північ.
— Навіщо?
— А набридло в дівках ходити.
— Так хто ж тебе таку візьме?
— Е-е-е, це тут я Баба-Яга, а там буду Царівною-Красунею...

Надіслала Ганна ВЕРБА,
м. Житомир.

* * *

— Мамо,— смикає за спідницю маму маленький син. — Оця мавпа дуже схожа на діда Панаса.
— Васько, хіба ж можна таке казати?
— Так я ж казав тихо, мавпа і не почула...

Повідомила Тая МОКРИЦЬКА,
Хмельницька область.

У магазині канцтоварів Славко довго вибирає олівець. У продавщиці урвався терпець:
— Та візьми, врешті-решт, будь-який безплатно!
— Тоді,— каже хлопчик,— дайте мені всі п'ять.

Повідомив Василь ЛОЗА,
Полтавська область.

* * *

— Степане, чому в тебе гуля на голові?
— Бачиш он ту жердину?
— Бачу.
— А я не бачив.

Надіслав Славко ШВЕЦЬ,
Вінницька область.

Під час уроків іде Петрик шкільним коридором, зустрічає його директор:
— Ти чого не на уроках?
— Нудить.
— Тебе нудить?
— Не мене, а від мене весь клас нудить.

Надіслала Галя ХРЯЩУК,
Одеська область.

* * *

— Миколо, ти вмієш рахувати? — запитує дядько свого племінника.
— Звичайно,— відповідає той. — Один, два, чотири... шість, сім, вісім, дев'ять, валет, дама, король, туз...

Надіслала Зоя ПРОХОРОВА,
м. Донецьк.

* * *

— Тату, мені приснилось, що ти купив мені маленьку шоколадку.
— Якщо будеш слухатися, то тобі присниться, що я купив тобі велику шоколадку.

Надіслав Володимир ОДИНЕЦЬ,
м. Київ.

* * *

Якось чоловік, повернувшись з роботи, побачив у кімнаті клітку з папугою.
— Де це ти його взяла? — питає у жінки.
— Купила на базарі.
— Навіщо?
— Тобі в подарунок. Дуже вже тямковитий птах.
А папуга тим часом глянув на чоловіка і проговорив: «Петро дурень! Петро дурень!»
— От бачиш,— каже жінка,— який тямковитий. Я йому сказала про це лише один раз.

Надіслала Людмила ЛАЗАРЕВА,
Вінницька область.

Мій улюблений анекдот

* * *

У метро до водія електропоїзда вривається чоловік з пістолетом:

— Ану давай жени у Данію!

— Ти збожеволів,— каже водій,— це ж не літак, а метро.

— Кажу тобі — в Данію! — наказує чоловік з пістолетом.

— Гаразд,— підкоряється водій і каже в мікрофон: — Обережно, двері зачиняються. Наступна зупинка Копенгаген!

Надіслав Ігор Сопронюк,
м. Київ.

* * *

У директора цирку дзвонить телефон.

— Скажіть, будь ласка, вам потрібний кінь, що розмовляє?

Директор роздратовано кидає трубку.

Знову дзвінок. Той самий голос каже:

— Слухай, дурень, ти гадаєш, мені легко набирати номер копитом?

Надіслав
Олег Свиридюк,
м. Івано-Франківськ.

* * *

На дикому Заході сивий ковбой приводить до лікаря молодика.

— Лікарю, допоможіть моєму зятю. Я вчора прострелив йому ногу.

— Це негарно, стріляти у свого зятя,— хитає головою лікар.

— Коли я стріляв, він ще не погоджувався бути моїм зятем.

Надіслала Віка Островська,
Київська область.

* * *

У три години ночі в квартирі лунає дзвінок телефону:

Сонний господар відповідає:

— Слухаю.

— Це — 26-27-12?

— Ви збожеволіли! У мене взагалі нема телефону!

Надіслав Сашко Кушко,
м. Одеса.

* * *

У гостях маленька дівчинка стала просити ще шматочок торта.

Господиня каже:

— Хіба тобі мама не казала, що вихована дівчинка не просить добавки?

— Казала, але ж вона не знала, що шматочки будуть такими маленькими.

Надіслала Лада Садовникова,
м. Львів.

* * *

Миколка забігає додому у геть пошматованих штанях.

Мама з жахом у нього питає:

— Ти де так?

— Розумієш,— каже хлопець,— я проводив досліди над собакою. Пробував його гіпнозувати.

Надіслала
Маша Антипова,
м. Миколаїв.

* * *

Один капітан далекого плавання розповідає:

— Пам'ятаю, в Тихому океані розігрався шторм, і кинуло наш корабель на скелі. Ніхто в живих не лишився!

— А ти ж як? — питають його знайомі.

— А я в цей час дома був.

Надіслала Таня Макогонова,
м. Харків.

* * *

Учитель звертається до класу:

— А в минулому столітті було зроблено відкриття, завдяки якому людина навчилась літати.

Учень, що сидить на задній парті, запитує:

— Невже це динаміт?

Надіслав
Петро Андрійчук,
Полтавська область.

* * *

Двоє друзів уперше пішли на полювання. Один влучив у качку, і вона впала до його ніг. Йому раптом стало її шкода.

— Ти не винен,— став утішати його другий. — Якби ти її навіть не підстрелив, вона б усе одно розбилась при падінні...

Надіслав Сергій Сахно,
м. Херсон.

* * *

На пташиний ринок вривається чоловік з ведмедем на повідку. Всі лякаються, один кричить хазяїну ведмедя:

— Ти що, здурів? З ведмедем — на пташиний ринок!

— Та помовч,— каже чоловік. — Мені б тільки знайти того негідника, що минулого року продав цього звіра, як хом'ячка!

Надіслав Андрій Суярко,
Полтавська область.

* * *

До зоопарку прийшов чоловік:

— Візьміть мене на роботу, а то мене з усіх попередніх місць виганяють.

— За що?

— Кажуть, у мене дуже повільна реакція.

— Гаразд, будеш черепаху охороняти.

На ранок приходять — черепахи немає.

— Де? — питають.

— Та я вранці відчинив клітку,— пояснює чоловік,— а вона як вискочить... Тільки її і бачили...

Надіслав Юрко Громів,
м. Одеса.

* * *

Якось у Штірлиця зіпсувалась раковина у ванній, і він викликав сантехніка.

Прийшов переодягнений Мюлер і полагодив раковину, за що Штірлиць дав йому три карбованці.

— Ось ви і попалися, Штірлиць,— сказав Мюлер,— німець віддячив би у марках.

— Вибачте, групенфюрер,— відповів Штірлиць,— у мене зараз трохи сутужно із грішми, довелося позичити у російської радистки.

Надіслав Микола Савенко,
Харківська область.

* * *

Мати каже маленькій доньці:

— Якщо ти не їстимеш каші, я покличу Бабу-ягу.

— Мама, невже ти гадаєш, що Баба-яга буде їсти цю кашу? — питає дівчинка.

Надіслала Катя Каратєєва,
м. Київ.

* * *

Людожер когось тягне. Назустріч йому іде його друг.

— Кого ти тягнеш?

— Студента.

— Викинь його. Я вчора одного студента варив, так він, поки вода кипіла, всю картоплю з'їв.

Надіслав Максим Сустряк,
м. Суми.

* * *

У стоматологічному кріслі сидить пацієнт з великою бородою. Лікар йому каже:

— Відкрийте рот, будь ласка!

— Та я вже двадцять хвилин сиджу з відкритим ротом,— відповідає пацієнт.

Надіслала Олена Моргун,
Вінницька область.

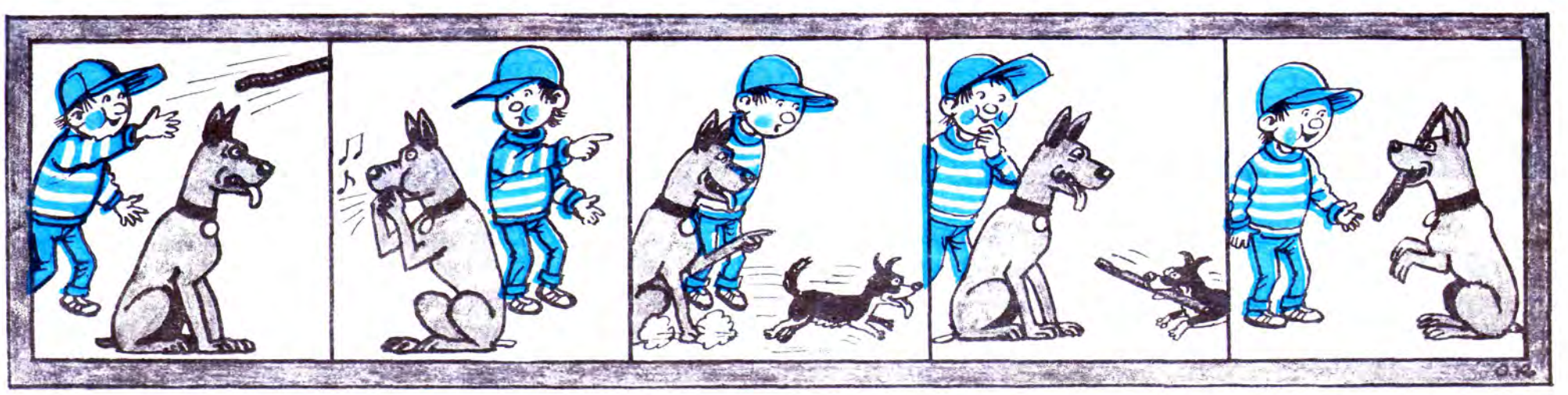

Індекс 33670.

ПРИГОДИ ДОМОВИЧКА ГУП-ГУПИКА

Бандита затримали! Ех...

Ворушись!

Я зрозумів. Ти хотів би сам затримати злочинця?

Що ж. Зараз така нагода з'явиться.

Гуп-Гупику, що ти задумав? Спинися!

Вже пізно щось змінити. Дивись!

Раптом поруч зависли гальма авто.

?!

Сюди, швидше!

Стій!!! Стрілятиму!

Зараз стрельну!

Куди? Тут же вулиця!

Не розучився літати, молодець! Тепер, за ними!

А далі що?

Наздогнали! Вони нас не бачать. Це добре!

Тепер ми перетворилися на бджілок. За мною!

Слухаюсь!

Аз-з-з-!

?!

Ой, ой, ой, ой!!! Клята бджола!

Добре жальнув!

Ой!

Я нічого не бачу!!!

Торох!!!

Ану, лапи вгору, бандюги!

Здорово! Ти під одне око, а я — під другє!

Бджоли-корисні комахи. Так?

Автор Анатолій Василенко

«ПЕРЧЕНЯ» № 3

Засновник:
журнал «Перець» та колектив редакції газети.
Зареєстровано Держкомітетом по пресі України.
Свідоцтво КВ № 520.

головний художник — А. ВАСИЛЕНКО
головний консультант — В. ЗЕЛІНСЬКИЙ
технічний редактор — М. ПИЛИПЕНКО
редактор — Ю. ПРОКОПЕНКО

Для вас у цьому номері малювали:
А. ВАСИЛЕНКО, О. КОХАН, О. МОНАСТИРСЬКИЙ, Р. САХАЛТУЄВ, Ю. СЕВЕРИН.

Здано до набору 22.03.95. Підписано до друку 12.04.95.
Папір газетний. Офсетний друк. Зам. 0313536. Ціна договірна.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефон редакції: 446-84-21.

Комбінат друку видавництва «Преса України».
252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.